

Νοέμβριος.

Κυριακή 2α Νοεμβρίου 2025

Κυριακή Ε' Λουκᾶ.

(Λκ. 16, 19 – 31).

**«Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος» «Πτω-
χός δέ τις ἦν Λάζαρος»** (Λκ. 16, 19 καί 20).

Μᾶς ἐξιστορεῖ σήμερα ὁ Ἰησοῦς τήν πα-
ραβολή μέ τήν ὁποία λύνονται πολλές ἀπορίες
μας γιά τή μετά τόν θάνατο πραγματικότητα.
Ὑφαίνει μία ωραία ἱστορία, στήν ὁποία
πρωταγωνιστοῦν δύο πρόσωπα, ἕνας
ἀνώνυμος πλούσιος καί ἕνας ἐπώνυμος φτω-
χός. Ὁ ἀνώνυμος πλούσιος παραμένει
ἀνώνυμος μέχρι τό τέλος τῆς ἀφήγησης. Ὁ
φτωχός ἔχει ὄνομα ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱστορίας.
Τό ὄνομά του εἶναι Λάζαρος.

Ὁ πλούσιος ζεῖ μία ζωὴ τρυφῆς καὶ πολυτέλειας, χωρὶς τὸ πρόσωπό του νὰ κοινωνεῖ μέ ἄλλα πρόσωπα. Ἀπολαμβάνει τίς παροχές τοῦ πλούτου μέ τὰ ὠραῖα πολυτελῆ ροῦχα καὶ τὴν καθημερινή λαμπερή ζωή. Εὐφραίνεται μέσα στά ἀγαθὰ του, ἀλλὰ δέν μοιράζεται τὴ χαρὰ του, διότι δέν μοιράζεται τὰ ἀγαθὰ του. Ἀκόμη καὶ τὰ πέντε ἀδελφία πού ἔχει, τὰ θυμᾶται μετὰ τὸν θάνατό του. Ὁ φτωχὸς Λάζαρος ζεῖ πεινασμένος στήν ἐξώπορτα τοῦ πλούσιου μέ ὑπομονή καὶ ταπείνωση. Ὑπομένει τὴν πείνα καὶ τίς σωματικές πληγές του. Περιμένει νὰ παρηγορηθεῖ ἀπὸ τὰ ἀποφάγια τοῦ πλούσιου. Δέ βαρυγχομάει μέ τὴν κατάστασή του. Εἶναι ἀνοικτός σέ κάθε ἐπικοινωνία, γι' αὐτό καὶ ἀποδέχεται τὴ συντροφιά τῶν σκύλων, πού ἔρχονται νὰ τοῦ γλείψουν τὸ πληγωμένο σῶμα. Ὁ ἀκοινωνήτος πλούσιος παραμένει ἀνώνυμος. Ὁ ἐνάρετος Λάζαρος γίνεται ἐπώνυμος.

Δύο ἄνθρωποι τόσο διαφορετικοί καὶ τόσο ἴδιοι! Διαφορετικοί στήν κοσμική νοοτροπία,

ἴδιοι στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Διαφορετικοί στήν κοινωνική κλίμακα, ἴδιοι στή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Διαφορετικοί στή διαδρομή τῆς ζωῆς, ἴδιοι στό κατώφλι τοῦ θανάτου. Αὐτό εἶναι τό πρῶτο μήνυμα πού δίνει ὁ Χριστός μέ τήν ὠραία αὐτή ἱστορία. Δέν ἔχει σημασία ἡ διαφορετικότητά μας. Δέν ἔχει σημασία τό πῶς ζοῦμε πάνω στή γῆ. Δέν μετροῦν τήν ἀξία μας ὁ πλοῦτος, τά ἀγαθά, ἡ εὐμάρεια, τά προσόντα, τά χαρίσματα καί οἱ δεξιότητες. Δέν μᾶς ὑποτιμοῦν ἡ φτώχεια, ἡ ἀνέχεια, ἡ κοινωνική περιφρόνηση, ἡ ἀρρώστια καί ἡ ἐξωτερική μας εἰκόνα. Ὅλες οἱ διαφορετικότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς εἶναι ψεύτικες καί πρόσκαιρες. Ὅλες οἱ βεβαιότητες αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἐξατμίζονται σέ μία στιγμή. Σάν τό λουλούδι μαραίνεται ὁ ἄνθρωπος καί σάν τό φευγαλέο ὄνειρο ξεχνιέται. Μέ τήν τελευταία μας πνοή γινόμαστε ἓνα τίποτα, μία παύλα ἀνάμεσα σέ δύο ἡμερομηνίες, στήν καλύτερη περίπτωση μία ἀμυδρή ἀνάμνηση γιά κάποιους, μέχρι κι ἐκεῖνοι νά φύγουν... Μπροστά στό κατώφλι

τοῦ θανάτου οἱ κοινωνικές διαφορές
 ἐξισορροποῦνται, οἱ συγκρούσεις ξεχνιοῦνται,
 οἱ κοινωνικές ἀντιπαλότητες χάνουν τή σημα-
 σία καί τό νόημά τους. Μπροστά στό κατώφλι
 τοῦ θανάτου στεκόμαστε ὅλοι ἐπὶ ἴσοις ὅροις.
 Μπροστά στό διάβα μας πρός τήν ἐπόμενη
 πραγματικότητα εἴμαστε οἱ πάντες ἰσότιμοι. Ὁ
 θάνατος μᾶς κοιτάζει στά μάτια ὅλους μέ τόν
 ἴδιο τρόπο καί μᾶς καλεῖ κοντά του χωρίς δια-
 κρίσεις. Ὁ πλούσιος, ὁ φτωχός, ὁ μορφωμένος,
 ὁ ἀγράμματος, ὁ νέος, ὁ γέρος, ὁ διάσημος, ὁ
 ἄσημος, ὁ πανέμορφος, ὁ πανάσχημος, ὅλοι
 μπροστά στό κατώφλι τοῦ θανάτου εἴμαστε
 ἀπλῶς ἄνθρωποι. Εἴμαστε ἄνθρωποι ἀθάνατοι.
 Εἴμαστε ἄνθρωποι ἀθάνατοι, πού μετά τόν θά-
 νατό μας ἀπό τή μιά μορφή ζωῆς περνᾶμε σέ
 μιά ἄλλη μορφή ζωῆς. Εἴμαστε ἀθάνατοι, ἀφοῦ
 μέσα στόν τάφο βάζουμε μόνο τό σῶμα μας.
 Ἡ ψυχή μας ζεῖ γιά πάντα. Βιώνει τήν
 αἰωνιότητα. Μέχρι τήν ἡμέρα τῆς κοινῆς
 ἀνάστασης τῶν πάντων προγεύεται τή φλόγα
 τῆς μοναξιᾶς ἢ τή δροσιά τῆς κοινωνίας,

ανάλογα μέ τίς ἐπιλογές πού κάναμε. Μπροστά στόν θάνατο καί στήν ἀθανασία εἴμαστε ὅλοι ἀπλῶς ἄνθρωποι, μέ κοινή καταγωγή ἀπό τόν Οὐράνιο Πατέρα μας καί κοινή κατάληξη στόν Οὐράνιο Πατέρα μας.

Μπορεῖ ὁ κόσμος νά χωρίζει καί νά τοποθετεῖ τόν καθένα σέ κουτάκια καί κατηγορίες. Μπορεῖ νά ὑπάρχει ἡ ἀντίληψη πώς ἄλλος εἶναι ἀξιόλογος καί ἄλλος εἶναι ἀνυπόληπτος. Μπορεῖ ἄλλοι νά ζοῦν στό ἐπίκεντρο τῆς ἐπικαιρότητας καί ἄλλοι στό περιθώριο τῆς ἱστορίας. Μπορεῖ ἄλλοι νά εἶναι δυνατοί καί κραταιοί καί ἄλλοι ταλαίπωρα θύματα. Μπορεῖ ἄλλοι νά στολίζονται μέ τήν τήβεννο τῆς ἐπιστήμης καί ἄλλοι νά βάζουν τήν ὑπογραφή τους μέ τόν ἀντίχειρα τῆς παλάμης τους. Ὅλοι, ὅμως, αὐτοί οἱ διαχωρισμοί δέν μετροῦν κατά τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ. Γιά τόν Κύριο ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι παιδιά Του, ἀδέλφια Του, φίλοι Του καί ἀγαπημένοι Του. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι κοινοί κληρονόμοι τοῦ θανάτου, γιά νά μή γίνεται ἀθάνατο τό κακό.

Εἶναι ὅμως καί κοινοί κληρονόμοι τῆς ἀθανασίας, διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δικές Του ὁλοζώντανες εἰκόνες, ἀποτυπώματα τῆς δικῆς Του ἀπερινόητης ἀθανασίας.

Τό δεύτερο πού θέλει νά μάς διδάξει ὁ Ἰησοῦς μέ τήν ὠραία παραβολή τοῦ ἀνώνυμου πλούσιου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου εἶναι ὅτι οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου δέν εἶναι οὔτε πειρασμός οὔτε εὐλογία. Εἶναι ὁ τρόπος τῆς σωτηρίας πού δίνεται ὡς δῶρο ἀπό τόν Θεό. Πολλοί νομίζουν πώς ὁ πλοῦτος εἶναι δείγμα εὐλογίας καί εὐνοίας τοῦ Θεοῦ. Τή φτώχεια τή βλέπουν σάν περιπέτεια καί δυσβάστακτο πειρασμό. Πολλοί πιστεύουν πώς ὁ πλοῦτος κάνει τή ζωή εὐκόλη καί ὁμορφη, ἐνῶ ἡ φτώχεια φέρνει στή ζωή δυστυχία καί καταστροφή. Ὁ Χριστός, ὅμως, δίνει σ' αὐτές τίς δύο καταστάσεις ἓνα ἄλλο νόημα καί μία προοπτική πού ὑπερβαίνει τά στενά ὅρια αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ὁ πλοῦτος καί ἡ φτώχεια δέν εἶναι οὔτε εὐλογία, οὔτε τιμωρία, οὔτε εὐτυχία οὔτε δυστυχία, οὔτε ἐπιτυχία, οὔτε ἀποτυχία, οὔτε

εὐνοια τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἀποστροφή τοῦ Θεοῦ.
 Εἶναι εὐκαιρίες καί ἐργαλεῖα γιά τή σωτηρία.
 Ὁ Θεός στέλνει στόν καθένα τό κατάλληλο
 ἐργαλεῖο, μέ τό ὁποῖο θά δουλέψει γιά νά
 κερδίσει τόν Παράδεισο. Ἀνάλογα μέ τά
 στοιχεῖα τῆς προσωπικότητος καί μέ τά
 ἰδιαίτερα χαρίσματα πού ἔχει κάποιος, βιώνει
 τόν πλοῦτο ἢ τή φτώχεια ὡς εὐκαιρία δοσμένη
 ἀπό τόν Θεό, γιά νά ἐπιτύχει τήν αἰώνια κλη-
 ρονομία τῆς Πατρικῆς ἀγκαλιᾶς. Τό πῶς θά
 χρησιμοποιήσῃ αὐτό τό ἐργαλεῖο, θά τόν κα-
 τατάξῃ στούς φίλους ἢ στούς ἐχθρούς τοῦ
 Θεοῦ. Ὁ πλούσιος, ἐάν μεταχειριστεῖ τόν
 πλοῦτο του μέ φιλοτιμία, δοτικότητα καί
 ἀγάπη, θά κληρονομήσῃ τόν ἀπέραντο πλοῦτο
 τῆς ἀγαθοσύνης τοῦ Θεοῦ. Ὁ φτωχός, ἐάν
 μεταχειριστεῖ τή φτώχεια του μέ ὑπομονή,
 καρτερία, ἀξιοπρέπεια καί εὐχαριστιακό φρό-
 νημα, θά κληρονομήσῃ τόν πλοῦτο τῆς αἰώνιας
 εὐδαιμονίας στή θαλπωρή τῆς Πατρικῆς
 ἀγάπης. Ὁ πλοῦτος καί ἡ φτώχεια δίνονται
 ἀπό τόν Θεό ὡς ἐργαλεῖα κοινωνίας καί

ἀγάπης. Ἐάν ὁ πλούσιος ἢ ὁ φτωχός ἀπομονωθοῦν στήν κατάστασή τους, θά χάσουν τήν εὐκαιρία τῆς σωτηρίας πού τούς δόθηκε. Ἐάν ὁ πλούσιος ἀνοιχτεῖ στούς ἀνθρώπους μέ τήν ἐλεημοσύνη του καί ὁ φτωχός ἀνοιχτεῖ στούς ἀνθρώπους μέ τήν ὑπομονή καί τήν ἀρετή του, τότε ὁ πλοῦτος καί ἡ φτώχεια θά εἶναι ἡ αἰτία τῆς δικῆς τους καταξίωσης μπροστά στόν Θεό.

«Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος». «Πτωχός δέ τις ἦν Λάζαρος». Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπό ἀπρόσωπους πλούσιους καί ἀπό ταλαίπωρους Λαζάρους. Ὅλοι βρισκόμαστε σέ κάποια κατάσταση. Αὐτό δέ μᾶς διαφοροποιεῖ σέ τίποτα. Μπροστά στόν Θεό εἵμαστε τό ἴδιο. Ἄς χρησιμοποιήσουμε τά χρήματα ἢ τήν ἀνέχεια σάν ἐργαλεῖα γιά τήν προσωπική μας κάθαρση καί ἀρετή. Τότε ἡ τωρινή μας κατάσταση θά γίνεται πρόγευση τῆς χαρᾶς καί τῆς εὐφροσύνης πού πρόκειται νά γευθοῦμε μέσα στούς κόλπους τῆς Θείας Μεγαλοσύνης. Μακάρι νά τό ἐπιτύχουμε! Ἀμήν.